

"Reizen is mijn manier om de vrijheid te vieren"

Je moet het maar durven, een jaar in je eentje door Europa reizen. 'Grote kneus' Kris Switser (24) heeft de bindweefselziekte EDS, maar óók een lange bucketlist. Reizen is haar manier om de vrijheid te vieren.

"Vier maanden onderweg ben ik, bijna op een derde van mijn reis, en ik heb al zoveel gave dingen meegemaakt! Ik heb fantastisch mooie plekken gezien en ontzettend veel leuke mensen ontmoet. Hoogtepunt tot nu toe was Lapland, waar ik erg onder de indruk was van de mooie natuur. Ik heb er het Noorderlicht gezien en een hele vette sneeuwscootertocht gemaakt. Ook veel steden vond ik verrassend leuk, zoals het kleurrijke Tallinn en het mooie Stockholm (waar ik flauwviel in mijn enthousiasme om de stad te verkennen, maar dat terzijde). Van Tsjechië heb ik zo erg genoten dat ik denk dat ik daar nog wel eens ga wonen!"

"Ik heb het Noorderlicht gezien en een vette sneeuwscootertocht gemaakt"

Onbegrepen ziekte

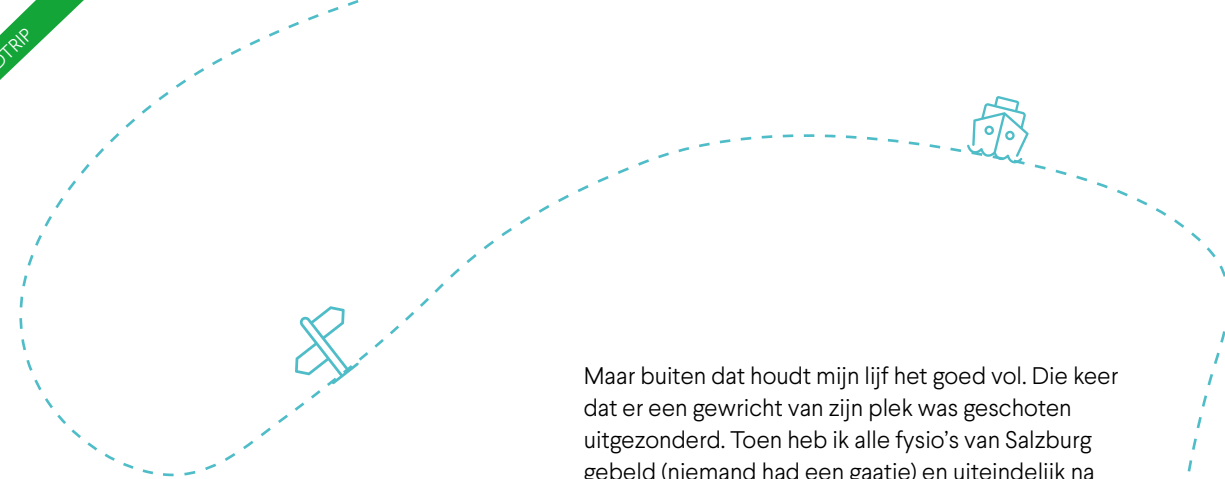
"Deze reis is voor mij dé manier om mijn vrijheid te vieren. Door mijn ziekte, en vooral de late diagnose, heeft mijn leven jarenlang stilgestaan. Als kind al had ik beperkingen aan mijn handen en was ik veel moe. Maar pas toen ik op mijn veertiende ineens steeds meer pijn en klachten kreeg, werd het menens. Vier jaar lang ben ik fulltime met behandeling en revalidatie bezig geweest om de pijn en vermoeidheid onder controle te krijgen. Al die tijd werd er alleen niet echt naar een oorzaak gezocht. Pas toen ik achttien was, is er medisch onderzoek ingesteld en kreeg ik de diagnose Ehlers Danlos syndroom (EDS). Slecht nieuws natuurlijk, maar tegelijk was het fijn dat zoveel dingen op hun plek vielen. Ik had nu een verklaring voor mijn klachten; eindelijk werd ik serieus genomen."

Kris' bucketlist

- ✓ sneeuwscootertocht in Fins Lapland
- ✓ treinreis tussen Oslo en Bergen
- ✓ onbeperkt pretzels eten
- ✓ Sound of Music-tour in Salzburg
- ✓ het Noorderlicht zien
- ✓ bezoek aan het Pippi Langkous-museum
- zwemmen bij een waterval
- paragliden
- met een kabelbaan de bergen in
- duiken of snorkelen
- nieuwe gerechten ontdekken
-

Toe aan vrijheid

"Het duurde nog drie jaar voor ik een goede, aangepaste rolstoel had. Want ook al kan ik wel (weer) lopen, ik houd het niet lang vol. Zo'n beetje het eerste dat ik met mijn rolstoel deed, was een InterRail-trip maken. En later nog één. Het was mijn manier om de wereld in te gaan, mijn vrijheid te vieren! Die tripjes bevielen zo goed dat ik het plan opvatte een jaar door Europa te gaan reizen. In mijn eentje. Helaas kwam corona om de hoek kijken en belandde ik ook weer in het ziekenhuis. Het SI-gewricht onderaan mijn rug was van zijn plek gegaan en dat zorgde uiteindelijk voor nog driekwart jaar revalideren. Maar ondertussen was ik volop bezig met het uitstippelen en

regelen van mijn reis en het aanvullen van mijn bucketlist. Op 19 december 2021 was het zover: ik stapte in de trein naar Duitsland.”

Tegenslagen

“Inmiddels heb ik al aardig wat dingen van mijn bucketlist af kunnen strepen, zoals een bezoek aan het Pippi Langkous-museum en slapen in een echt Oostenrijks hotel. Aan de andere kant heb ik ook tegenslagen op mijn pad gekregen. Zo is mijn handbike al negen keer kapot geweest; daar heb ik echt veel tijd in moeten steken. Op een gegeven moment strandde ik en moest er een nieuwe motor vanuit Italië naar Zuid-Duitsland overkomen om mij weer mobiel te krijgen. Wat me ook tegenviel, is hoe lastig het is om vanuit sommige landen treinassistentie te boeken. Want om met mijn rolstoel in een trein te komen, heb ik een lift nodig. Vooral in Scandinavië was dat vrijwel onmogelijk te regelen. Zelfs locals die ik om hulp vroeg, kregen het in hun eigen taal niet voor elkaar. Het heeft me op een bepaald punt zo'n twaalf uur gekost om één treinrit te boeken.”

Volgende week kan ik alles

“Toch is het alle moeite meer dan waard! Daarbij: tegenvallers had ik ingecalculerd. Met mijn ziekte moet je sowieso niet te veel verwachtingen hebben, want je weet nooit hoe het morgen zal gaan. Dus denk ik maar gewoon: alles komt goed, volgende week kan ik alles. Blijkt dat niet zo te zijn, dan zie ik dat dan wel weer. Gelukkig valt het medisch gezien tot nu toe mee. Dat ik na 20:00 uur 's avonds niets meer waard ben, is jammer. 's Avonds mee uitgaan met hostelgenoten is me nog geen één keer gelukt.

Maar buiten dat houdt mijn lijf het goed vol. Die keer dat er een gewricht van zijn plek was geschoten uitgezonderd. Toen heb ik alle fysio's van Salzburg gebeld (niemand had een gaatje) en uiteindelijk na veel gedoe op de eerste hulp een arts zover gekregen dat-ie het een en ander wilde kraken en rechtzetten. Ik heb wel geleerd mondig te zijn en voor mezelf op te komen. Al zou het best handig zijn als ik dat in alle talen kon.”

“Om gelukkig te zijn moet je prioriteiten stellen”

Gewoon doen!

“Ziek of gezond, hulpmiddel of niet, ik zou iedereen aanraden zo'n reis te maken. Of iets anders wat je graag wilt. Om gelukkig te zijn moet je prioriteiten stellen, vind ik. Als je gaat voor dat waar je blij van wordt, komen de kansen en mogelijkheden vanzelf. Je hebt er misschien een beetje lef voor nodig, want dingen kunnen fout gaan. Maar ja, dat kan altijd. En als je geen risico loopt, gebeurt er ook niks. Daarom zeg ik: gewoon doen!”

Volg Kris' haar reis door Europa:

@BucketKris
op Instagram /
BucketKris op
YouTube

bucketkris

Chatbericht sturen

Volgen

